Якось-то навесні,
Коли настали теплі дні,
Лелека з вирію прилинув
На дороге гніздо своє,
Що восени покинув
(В житті усяко є!)

Домашній Голуб запитав:
— Де, друже, був?
Що чув?
— До вирію літав.
Злякався – вітер в уші свище,
Із півночі повіяв холодище,
За ним повзе страшна зима…
А в вирію… Зими нема,
Природа стрінула привітом:
Там вічне літо!..—

А Голуб з усміхом йому:
— Тоді ж чому
Ти кинув ту країну,
Розхвалений той рай,
І повернувся на Вкраїну?

— Бо це – мій рідний край!
Любов до рідного — могутнє диво!
Нехай живеш на чужині щасливо,
А туга гірко в серце б'є:
Зове Вітчизна й путь далека,
І ти летиш, як з вирію Лелека
В гніздо своє.